

14. Vallankumouksen loppu Kaley ryhtyi hakemaan apua heti Ginan ja Balfourin lähdettyä. Roydon oli melko tajuissaan, mutta luonnollisesti yhä aika järkyttynyt tilanteesta. Hän ei pystynyt liikuttamaan vasenta kättään ollenkaan, ja haava kai vuosi yhä hiukan. Tilanne oli kaoottinen eikä kukaan ohikulkija pysähtynyt edes vilkaisemaan heitä. - "Odotetaan tässä, ei tämä loputtomiin voi kestää", Roydon ehdotti. "En minä tähän kuole." Tilanne oli muuttumassa. Pääosa valtavaa väkijoukkoa oli päättänyt palata takaisin vaikka väkisin, ja sen takaapäin saartanut kevyempi poliisirintama kohtasi mielipuolisen raivokasta vastarintaa yrittäessään työntää takapäättä kohti keskustaa. Suuri osa paineesta purkautui sivuille päin, joka oli jätetty armeijan vastuulle. Siksi siellä tuli eniten kuolonuhreja armeijan yksiköiden menetettyä tilanteen hallinnan ja alettua "taistella henkensä edestä". Pienempi, fanattisempi osa väkijoukkoa yltyi vain suurempaan raivoon tapahtumista, eikä yrittänytkään päästä pois keskustasta. Sen sijaan he purkivat raivoaan väkivaltana ihan mitä tahansa kohtaan. Tämän joukon kanssa pääosa poliisivoimia paini lähellä Edustajaintaloa. Tiedot kuolleista poliiseista olivat vielä nostaneet poliisin valmiutta käyttää väkivaltaa, ja nyt toimintamalli oli että mitä tahansa oltiin valmiita tekemään poliisien hengen suojelemiseksi. Tarkka-ampujatuli katoilta pyrki tähän, mutta oli parhaimmillaankin hyvin summittaista. Roydon ja Kaley näkivät, miten Babcockin lava-auto lähetyi heitä. Ilmeisesti Babcock oli päättänyt, että puhe ei enää auttanut. Se ajoi hitaasti ettei vahingossakaan ajaisi kenenkään päälle. Lavalle oli kerätty kuolleita tai haavoittuneita. He voisivat ehkä saada Roydonin sen kyytiin ja siten pois paikalta. Sitten tapahtui ehkä pahin virhearvio koko yönä. Sen tekijä ei koskaan selvinnyt tai sitä ei paljastettu, mutta jos sitä ei olisi tapahtunut olisi mahdollisesti vältetty paljolta muulta pahalta. Babcockin auto oli juuri keskellä katuja ylittäessään sitä. Joku ehkä piti sitä taistelujoneuvona, uhkana, vaikka sillä hetkellä se toimitti enemmänkin ambulanssin virkaa. Rynnäkkökiväärin paniikinomaisen pitkä sarja ryöpsähti kohti autoa katutasosta; ampuja ehkä todella koki itsensä uhatuksi tilanteessa. Sarja tuli melko edestä, osuen osittain moottoriin, osittain ohjaamoon, ja osa luodeista meni ohjaamon läpi lavalle. Seuraukset olivat peruuttamattomat. Cayley Babcock oli tuolla hetkellä lavalla, kyyristyneenä pahasti haavoittuneen mielenosoittajan puoleen. Häneen osui kahdesta kolmeen luotia, joista viimeinen päähän. Myös auton kuljettajaan osui, mutta mikä pahinta, moottoriin osuneet luodit puhkoivat moottorin sisukset ja siitä alkoi virrata sekaisin öljyä ja bensiiniä. Melkein heti ne syttyivät tuleen. Välittömästi osuman jälkeen kuljettaja horjahti päin rattia ja auto teki melkein 180 asteen käännöksen oikealle. Se heitti suuren osan lavalla olleista kadulle. Viisi sekuntia myöhemmin auto roihusi liekeissä. Babcock kuoli miltei heti. Hänen ruumiinsa putosi lavalta käännöksessä, ja jäi kasvoilleen kadulle. Cayley Babcockin myötä kuoli viimeinen kompromissien tie. Kansan ehdokas oli murhattu, eikä kansalla ollut toista. Väkivallan myötä ei jäänyt jäljelle kuin väkivallan tie. Tieto ei enää kulkenut kaaoksessa, mutta Babcockin kuolema oli niin pysäyttävä uutinen, että se levisi. Se oli joillekin viimeinen niitti, ja kamppailu Kansanvallan kadulla alkoi muuttua taisteluksi elämästä ja kuolemasta. Pohjoispuolella joku poliisin paikalliskomentaja oli ymmärtänyt, että väkijoukon paine kannatti päästää purkautuman Oskursiin päin, ja sinne vihdoinkin pääsi. Kaikki kynnelle kykenevät olivat jo paenneet sivustoilta, ja jäljelle jäivät vain ne jotka eivät päässeet itse pois, kuten Roydon. Vielä kaksi tuntia Kansanvallan kadulla taisteltiin, ja sitten vastarinta oli murskattu. Satoja, ellei tuhansia ihmisiä vangittiin. Loput olivat nyt hajallaan keskustan ja St. Sebastianin välisellä 15 kilometrin matkalla. Kun aamu alkoi jo sarastaa, alkoivat poliisi ja armeija haravoida katuja kuolleista ja haavoittuneista. Roydon ja Kaley tiesivät että he joutuisivat ongelmiin, mutta Roydonin olkapäälle oli saatava apua. Vihdoin armeijan partio pysähtyi heidän kohdalleen. - "Onko hän haavoittunut?" maastopukuinen aseistettu sotilas kysyi. - "On!" Kaley sanoi. - "Katsotaan",

sotilas sanoi. Ryhmässä oli lääkintämies, joka avasi siteen ja tutki haavaa. Roydon oli verenhukasta, väsymyksestä, janosta ja nälästä puolittajuton eikä juuri reagoinut lääkintämiehen kopelointiin. - "Hän tarvitsee sairaalahoitoa", lääkintämies sanoi. "Ei ole välittömässä kuolemanvaarassa, mutta siellä voi olla luuta rikki ja kangasta sisäpuolella. Pakko tarkastuttaa sairaalassa." Lääkintämies taputti kalmankalpeaa Kaleyta olkapäälle. - "Hän selviää tuosta kyllä ihan hyvin." (pidemmän tekstikokonaisuuden osa)